

Joan Puigibert

Paraules d'homenatge

Joaquim Nadal

Intervenció en l'acte celebrat a l'escola Annexa el 21 de març de 1999.

ESTIMAT JOAN,
Som a l'Annexa per posar-li
el teu nom. Ens hi hem aplegat
persones que t'estimem:
familiars, amigues i amics i la comunitat educativa.

No estic pas segur que haguessis acceptat de grat aquest reconeixement, però, tal com ha anat tot el procés, la proposta i la unanimitat de la Universitat, la comunitat educativa i el ple de l'Ajuntament no hauries pas estat en condicions de discutir-ho.

Per a la teva tranquil·litat et puc garantir que tenim un deute pendent amb Enric Prat de la Riba, que s'ha quedat amb un carrer molt petit, no gaire lluny d'ací, i que donarem a l'autor de *La nacionalitat catalana* el tracte i el reconeixement que es mereix i que tu hauries volgut i exigít.

Ara ja gairebé ningú no es recorda que aquest edifici, amb tota una part abandonada i misteriosa, que em miro sempre amb un deix de tristesa, havia sigut residència de la Sección Femenina. Però no fa gaire dies que en Josep Clara ha publicat *El partit únic. La Falange i el Movimiento a Girona, 1935-1977*, dins la col·lecció dels Quaderns del Cercle. El teu amic, el company d'escola, facultat i excursions, s'ha ocupat de refrescat la memòria i desgra-

nar amb la laboriositat i minuciositat que el caracteritzen els avatars d'aquest cos estrany, la Falange, en una ciutat com Girona, força impermeable per a l'època a aquesta i altres estranyeses foranes. T'agradaria aquest llibre que aclareix els mecanismes, els ressorts i la gent que van mantenir a Girona l'edifici del franquisme.

D'ací a pocs dies farà vint anys de les primeres eleccions municipals de 1979, i encara no fa una setmana ha mort en Ma, en Martí Manel Díez; en Just primer, en Ricard Dalmau, en Joan Saqués, tu i ara en Ma, servidors de la ciutat i la democràcia. En ocasió d'aquest vintè aniversari repassàrem plegats els temes més vius de l'actualitat ciutadana i les novetats més recents, i em deixaries anar, com aquell qui res, algun bon consell, una opinió amb un somriure, un comentari.

Et trobem a faltar. M'ho han escrit per a avui en Pere i la Nuri, que són a Itàlia i no ens han pogut acompanyar; però des d'Itàlia segur que avui, com passa molt sovint, tindran un record ben viu per a tu. No sé si van a Roma, però a Via Condotti i al Cafè Greco t'esperen, i aquell banc que ens vas ensenyar de la teva universitat està més sol i trist. Lluny de Girona, si reféssim un viatge, repassàrem a fons les darreres novetats de la Conferència Episcopal, parlàrem de la fe i de l'Església i no t'estaries pas de dir-me que alguns dels meus sarcasmes denoten que aquest és un tema que no tinc ben resolt.

Els exregidors, que com ja saps es van trobant a sopar, «El club de los poetas muertos», com jo us havia batejat, ja no és el que era i tots han distanciat les convocatòries, perquè que tu no hi siguis els encongeix el cor.

Aquesta escola que duu el teu nom ens portaria a parlar de l'educació; ara hi patiries molt i t'indignaries sovint. Hi ha un gran desconcert en l'aplicació de la reforma, des del mateix procés de matriculació fins a la definició de tot el que comporta la llei. Necessitaríem un sopar llarg i no ho acabaríem. Però l'escola Joan Puigbert és una mostra, una demostració que els objectius de la reforma, pel que fa a la igualtat, la integració i l'actualització dels projectes educatius, són plausibles i es poden assolir. Només caldria que les polítiques no obliguessin tanta gent a nedar contra corrent. Saps molt bé els esforços i les energies que s'hi deixen pel camí. Tu mateix ho vas veure, ho vas viure i ho vas patir. Ara series, en quasi totes les coses, més rebel que mai.

Avui, però, t'agradaria ser ací, en aquest edifici que a vegades ens juga alguna mala passada i que a mi em sembla encara mal aprofitat, amb totes les possibilitats que té. Acaba de començar la primavera, s'acosta la Setmana Santa i Girona, les Pedreres i el parc de Vista Alegre, tan prop d'ací, comencen a despertar de l'hivern en un matí brillant. Sentiries com teu l'entusiasme desbordant d'aquesta comunitat educativa i palparies l'escalf de tots els qui et trobem a faltar. Ens donaries encara tot el millor del teu esperit cívic, de la teva amistat, del teu treball. El passat, el present i el futur es fonen en la memòria i segellen ací el compromís de construir el futur amb els fonaments del teu testimoni.

JOSEP M. OLIVERAS

Joaquim Nadal durant la seva intervenció.

Et recordo, com si fos ara, en un dia trist però serè, a la pujada de la Creu de Palau, fosos en una gran abraçada després d'un debat intens.

Amb una abraçada com aquella, Joan, tots ací t'estimem.
Girona, 21 de març de 1999.

Joaquim Nadal Farreras
és alcalde de Girona.

Els assistents a l'acte d'homenatge.

JOSEP M. OLIVERAS